

ŽUPA

Župa (= ž.) je stanica biskupije. Ona je prvi i nezamjenjivi oblik crkvene zajednice. To je zajednica *vjere*, prosvijetljena i podupirana Božjom riječju; to je zajednica *bogoštovlja*, djelovanjem sakramenata koji se tu slave, to je zajednica *ljubavi*, gdje se stvarnost zajednice živi u

služenju, u obostranom pomaganju, u svjedočenju (*Comunione e Comunità*, 44).

Ž. je „povlašteno mjesto k.“ (CT 67), konkretno mjesto za uključivanje svakog pojedinog vjernika u krajevnu i opću Crkvu, sredina u kojoj se ostvaruje puno naviještanje Božje riječi i u kojoj vjernik mora moći živjeti kršćanski život u svim njegovim dimenzijama.

1. *Proročka služba u ž.* Pri ispunjavanju svoje proročke službe, ž. se koristi mnogostrukim odgojnim zalihama, raznim „kat. kanalima“ i povezanošću s područjem.

a) Ž. je mjesto gdje krštenici postaju svjesni da su „Božji narod“ te rastu u kršćanskom životu ukorijenjeni u kulturnu stvarnost i u rel. predaju sredine, zatim blizu vjerničkim osobama i obiteljima, uključeni u razne oblike udruženog života koji se u njoj razvijaju, u kršćanska slavlja, a napose sudjelujući u nedjeljnoj euharistiji, blagdanima u liturgijskoj godini, u vršenju djelotvorne ljubavi koja se u njoj promiče.

b) Da bi se nviještala Božja riječ i da bi se promicao vjerski život krštenika, ž. ima mogućnost koristiti se doprinosom koji teži k istom cilju, udružbama koje su u njoj nastale ili mogu nastati. Riječ je o skupinama obitelji, društvima i malim zajednicama koje okupljaju osobe prema srodnosti zanimanja ili sklonostima, ili zbog posebnih karizmi, ili zbog specifičnih zadataka evangelizacije i promicanja čovjeka.

c) K. u ž., više nego drugdje, može se obogatiti trajnim povezivanjem sa živim znakovima vjere, sakramentima; suočavanjem s očevitim svjedočanstvom djelotvorne ljubavi i društvenog zalaganja; izravnim iskustvom crkvene zajednice sa svom raznolikošću njezinih članova, dodirima s ljudskim problemima, društvenim situacijama i suvremenim događajima koji se tiču zajednice.

d) K. u ž. obuhvaća i uvođenje u apostolat. U ž. se otvaraju prostori za aktivno sudjelovanje krštenika u crkvenom životu i putovi djelatnog zalaganja u društvu. Ona može biti uporište i onima koji su zalutali ili onima koji nisu nikad upoznali kršćansku vjeru.

2. *Pastoralni izbori za proročko služenje ž.* Da bi sve više postajala proročka i misionarska zajednica i da bi mogla djelotvorno vršiti tu za-

daću, ž. mora izvršiti neke pastoralne odabire.

a) Prije svega, treba trajno *oslušivati* Božju riječ i „znakove vremena“, da bi se od mogućih nevjernosti obratila svome poslanju i da bi ostala otvorena i spremna uočiti nova gledišta i probleme koji u njoj i oko nje nastaju.

b) Ž. je pozvana promicati u svim svojim članovima osjećaj *zajedničke odgovornosti* s obzirom na navještaj evanđelja i odgoj vjerskog života. Na taj način svaki odgojni problem postaje skrb sviju, i svi surađuju za zajedničko dobro prema svojim mogućnostima (usp. RdC 148).

c) Posebnu brigu ž. treba posvetiti odgoju *djelatnika* u sustavnoj k., nudeći im mogućnost da žive konstruktivno iskustvo grupe, da pohađaju škole i tečajeve za osposobljavanje, da održavaju dinamičan odnos sa svim župnim stvarnostima.

d) Da bi promicala skladnu i sustavnu k., ž. je pozvana stvoriti nužni kat. program, koji se sastoji u skladnom i razumnom izboru niza pastoralnih pothvata, usmjerenih k postizanju nekih unaprijed određenih odgojnih ciljeva.

e) Nužno je da ž. usklađuje i ujedinjuje kat. doprinose raznih kršćanskih „*odgojnih ustanova*“: obitelji, udružbe, razni susreti, život župne zajednice i r. n. u školi. Potrebno je, osim toga, da ona stvori prikladne *strukture* za evangelizaciju i „mjesta“ k.: putove za uvođenje u kršćanstvo u razvojnoj dobi, prigode za evangelizaciju nezainteresiranih i onih koji ne vjeruju, putove za trajni kršćanski odgoj mladih i odraslih vjernika.

Tijekom svoga procesa rasta i u tom služenju za odgoj kršćanskog života, župna se zajednica izražava primjereno načinima različitim od mjesta do mjesta, u skladu s krajevnom situacijom, ali uvijek u zajedništvu s biskupom i s cijelom krajevnom Crkvom.

Bibliografija

V. BO, „Parrocchia tra passato e futuro“, Assisi, Cittadella, 1977 (bibl. 190–198); A. MAZZOLENI, „L'evangelizzazione nella comunità parrocchiale“, Alba, Ed. Paoline, 1975; L. SORAVITO, „La programmazione catechistica della comunità parrocchiale“, u knjizi: „Formare i catechisti in Italia negli anni '80“, Leumann–Torino, LDC, 1982, 146–159.

LUCIO SORAVITO